

Напровесні

Віктор Зубар

1.

Мов обвал, шумливо,
Сніг упав із даху,
Яснозоре сонце
Сушить мокру бляху.

На краю стодоли
Краплі гостродзьобі
Дзвінко вибивають
Камінь крутолобий.

В лузі, де пташина
Плаче, ще голодна,
Підмочили води
Снігові полотна.

2.

Стояли довго на морозі
Берези білі, ніжнотілі.
Ріка у кризі задубілій
Душилася в німій знемозі...

Одначе сонце весною не
Махнуло теплою рукою —
І попливли льоди рікою —
Як саркофаги — царські труни.

І усміхнулись древні гори,
Мов не терзали їх морози,
І на березах білокорих
Солодкі виступали сльози...